

Đường Thơ Không Ngã Rẽ

Người ta cầu nguyện nhiều, ông Trời vẫn im lặng. Ban ngày thì cứ nắng. Ban đêm thì cứ sương...

Hai cánh cổng Thiên Đường luôn luôn được khép chặt. Có người cầu nguyện khóc: "Trăm đàng lỗi tại ta!".

Nhiều người đi làm xa, về là đi nhà nguyện. Họ không hề lười biếng mà chẳng thấy dư gì...

Họ cầu nguyện để chi? Để cầu an...giấc ngủ! Biết đâu được những thứ mình cầu xin nơi Trời?

Bạn có quanh quẩn đời chắc bạn thấy cảnh đó! Nghĩ đến những con chó bị chết trong lò thiêu...

Rồi bạn cầu nguyện nhiều, mong mình không là chó!

*

Thơ tôi ngày một dở vì hết đề tài rồi. Hôm nay nói ông Trời...mai mốt ông gì nhỉ?

Chuyện đời như sợi chỉ xuyên suốt lòng chúng ta! Chúng ta ngày một già, hít hà là còn sống!

...và sống...nghĩa là hy vọng! Biết nói sao bây giờ? Hy vọng cũng là mơ! Mơ...tơ lơ mơ mãi!

Mơ không sai không trái. Mơ không phải ý đồ. Trời cho gì, đem vô! Chưa cho thì cầu nguyện!

Thơ tôi có đau điếng lòng ai không hỏi ai?

Trần Vấn Lệ